Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 94
číslo: 15
13. dubna 2014
Cena: 8 Kč

A o čem že jsou Velikonoce?

Inu tak. Velikonoce nezačínají Květnou nedělí. Bez Vánoc nebylo by Velikonoc. Tenkrát tělo Božího Syna, v podobě malého lidského tvorečka naprosto odkázaného na pomoc lidí, poprvé pocítilo dotyk dřeva, dřeva jeslí určených ke krmení dobytka. A tehdy se počala na Zemi odehrávat první kapitola Božího plánu spásy lidí, tedy dění, jehož předposlední kapitolou jsou události velikonoční. Poslední částí tohoto plánu je doba svatodušní, o níž však dnes řeč nebude. Velikonoce jsou tedy o dřevu.

S tímto materiálem byl od narození Ježíšův život spjat. A blízko mu byl pak i jako dítěti, mládenci a konečně jako mladému dospělému, kdy dotyk dřeva na svém těle pocítil jako poslední nejbolestivější okamžik svého pozemského života. Že se jako dítě a jinoch v truhlářské (tesařské) dílně muže, jenž zastával funkci jeho pozemského otce, Ježíš pohyboval a snad i v ní pracoval, o tom přímý záznam v Bibli nemáme, ale tak nějak samozřejmě se to předpokládá.

Dovolte mi, abych se nyní trochu nechala unést vzpomínkami ze svého života. I já jsem jako dítě bývala v truhlářské dílně mého otce, když mě měl někdy na starosti. Jak náramně dřevo v takové dílně voní. A tu samou vůni musel vdechovat i Ježíš. Já tenkrát v tátově dílně seděla na dřevěné podlaze a hrála si s magnetem ve tvaru podkovy a s hrstí hřebíků. Naštěstí maminka nevěděla, že mi táta dal na hraní hřebíky, ale mně se ta hra moc líbila. Vydržela jsem u toho dost dlouho, protože mě fascinovala poslušnost těch hřebíků. Buď před magnetem utíkaly, nebo zase na něj naskákaly a držely se ho jako klíště. A taky jsem měla moc ráda vůni toho zpracovávaného dřeva. Že také malý Ježíšek jako já tenkrát byl v dílně Josefově, vdechoval vůni dřeva a hrál si, vím z obrazu v našem zvíkoveckém kostele, kam mě jako holčičku s sebou na mši někdy brávala babička, která byla katolička. Když jsme seděly na pravé straně, měla jsem ten obraz přímo před sebou. Josef cosi dřevěného vyráběl a Ježíšek seděl na zemi a hrál si s hoblinami – to je také dotek jeho těla se dřevem. A já celou dobu na toho Ježíška koukala a říkala si, že můj táta má také takovou dílnu a já tam s ním také bývám... A babička mě pak chválila, že jsem byla hodná.

Dnes už mám vnoučata a chtěla bych je o Velikonocích něčím poda-

Pokračování na str. 3

Kresba J. Stuarta, Skotsko

Španělská synagoga - součást Židovského muzea na Starém městě pražském

Malý židovský festival 2014

Také máte rádi temperamentní, působivou židovskou hudbu? Pokud ano, možná také znáte spolek Muzika Judaika, v němž se sdružují umělci a příznivci této hudby a kultury. Jedním z plodů jejich činnosti a spolupráce je pořádání veřejně prospěšných projektů na základě donátorské činnosti. Zvlášť mimořádný počin se chystá zanedlouho v Praze: na konci dubna proběhne festival MAŽIF III. věnovaný siru Nicholasi Wintonovi, zachránci 699 československých dětí na počátku 2. světové války, jako symbolický dar k jeho 105. výročí narození.

Tvůrci o letošním festivalu

Projekt je založen na základním morálním právu každého - existovat bez jakýchkoliv omezení, žít šťastně, jak nám to dovoluje naše schopnost, postoj ke světu a náš osud. V dnešním světě se vyskytuje mnoho násilí a rasismu, proti kterému je nutno se postavit. Čeští studenti iniciovali petici, prostřednictvím které žádali příslušnou komisi norského parlamentu, aby siru Nicholasi Wintonovi byla za jeho zásluhy udělena Nobelova cena za mír.

Rádi jsme se připojili svými podpisy a přestože tuto cenu neobdržel, nám bude velkou ctí věnovat náš festival a premiéru symfonické svity ***Shalom Winton*** jako symbolický dar k jeho 105. výročí narození, které oslaví v květnu 2014.

Pro malé i velké návštěvníky

Muzika Judaika založila tradici ojedinělou v kontextu pražského kulturního dění. Vychází z předpokladu, že cestou poznávání lze dojít k toleranci a rovněž ze skutečnosti, že židovská kultura, která před 2. světovou válkou významnou měrou obohacovala kulturní dění v naší zemi, má i dnes co říci. Po zkušenostech s uvedením minulých ročníků se Muzika rozhodla festival určený nejen pro Pražany, ale i rozmanité návštěvníky Prahy rozšířit a prodloužit na více dní. Větší prostor dává našim a zahraničním interpretům i studentům a dětem. V prvních dvou festivalových dnech se posluchači seznámí s uměním osobností, reprezentujících státy mj. Visegrádské čtyřky; ve třetím festivalovém dnu proběhne premiéra symfonické svity Shalom Winton, kterou zkomponoval skladatel Jaromír Vogel a vyjadřuje v ní obdiv a úctu tomuto statečnému a neskutečně skromnému muži. Výraznou hudební ozdobou jeho díla bude Peter Dostal-Berg z Německa, jediný hráč na světě, který ovládá hru na unikátní hudební nástroj clarinu, o jejíž vzkříšení se po bezmála 400 letech postaral. Uslyšíte ho hrát také na šofar.

Opravdoví hrdinové o svých činech nemluví.

Poslední den festivalu proběhne ve Španělské synagoze koncert dětí pro Nicholase Wintona. Jelikož je jeho jméno neodmyslitelně spojeno se záchranou dětí, přijdou mu právě ony symbolicky vzdát hold. Nicholas Winton se o svém činu nezmínil celého půl století. Nebýt jeho ženy, svět by nevěděl o hrdinovi, jenž před válkou odvezl z tehdejšího Československa a protektorátu do Anglie 669 dětí převážně židovského původu. Na Britských ostrovech se jich ujaly nové rodiny, jejich praví rodiče se stali oběťmi holocaustu. Na jeho statečný čin by se jistě zapomnělo, nebýt jeho ženy Grete, která v roce 1988 náhodně našla na půdě jejich domu seznamy zachráněných dětí… Jako humanitární pracovník zakládal i domovy důchodců a málokdo ví, že se mu po válce narodilo kromě dvou zdravých i jedno postižené dítě. Od té doby pomáhal ústavům pro mentálně postižené. Za svůj čin byl r. 1998 odměněn řádem T. G. Masaryka a britská královna Alžběta II. jej o čtyři roky později povýšila do rytířského stavu.

Festival bude uveden ve velkém sále Městské knihovny v Praze 1 25. - 26. 4. a svita od J. Vogela zazní 27. 4. v Betlémské kapli. Uzavře jej koncert dětí 28. 4. ve Španělské synagoze.

redakce dle www stránek festivalu

I naše církev měla své Wintony či Pittry

Od září 1938 přijímal Dětský domov dr. Karla Farského v Jílovém děti z evakuovaného pohraničí. V dětském domově, který byl jako vůbec první sociální ústav naší církve zřízen v roce 1937 sociálním odborem CČS(H) v Praze-Vinohradech, našlo v té době útočiště také několik židovských dětí a dětí německých sociálních demokratů, které uprchly před nacisty. Jejich záchrana a následný přesun do zahraničí se podařil díky spolupráci pracovníků vinohradského sociálního odboru s distriktní duchovní svobodné církve z Anglie Rosalindou Lee.

Pozemek o rozloze 9000 čtverečních metrů s usedlostmi pro Dětský domov dr. Karla Farského v Jílovém zakoupil sociální odbor náboženské obce na Královských Vinohradech v červnu 1937. Už samotné získání finančních prostředků na jeho koupi stojí za zaznamenání. Nebyl totiž zakoupen pomocí půjčky ani statisícového daru, ale díky nadšení několika věřících, kteří sami uspořádali sbírku a shromáždili potřebnou počáteční částku pro odkup od místní záložny, která sociálnímu odboru vyšla vstříc s postupným umořováním celé částky.

Vrata dětského domova se poprvé otevřela v letních měsících roku 1937, kdy se zde po několik týdnů konala prázdninová kolonie mládeže. První osiřelé a opuštěné děti sem začaly přicházet počátkem listopadu 1937. Vinohradská náboženská obec založila na jejich vydržování „Masarykův fond“, do kterého měsíčně odváděli 1 Kč i více desítky bratří a sester, včetně tehdejšího patriarchy G. A. Procházky. Koncem září 1938 přijal dětský domov k dosavadním 15 chovancům dalších 20 dětí evakuovaných z Železné Rudy, které byly po třech

Pokračování na str. 3

Hledání nových cest

Chtěl bych se s vámi podělit o naši zkušenost při hledání nových způsobů, jak budovat naše společenství a zároveň oslovovat lidi evangeliem ještě nedotčené.

Na začátku letošního postního období mne napadlo, že bychom mohli v naší NO zavést novou službu: „pobožnost křížové cesty“. Jelikož jsem s touto pobožností neměl mnoho zkušeností, lehce jsem se inspiroval u známého římskokatolického autora Gilberta. Mnoho částí jeho brožury „Křížová cesta“ jsem však musel přepsat a přizpůsobit na naše husitské poměry. Domnívám se, že z toho vznikl zajímavý text „pobožnosti křížové cesty“, který vnímavé posluchače hluboce provedl Tajemstvím Kristova utrpení.

Po tom, co byla tato nová pobožnost v naší NO sloužena, vzbudila mezi věřícími nadšení a dohodli jsme se, že ji budeme příští postní období sloužit opět. Domnívám se, že tato „pobožnost křížové cesty“ by mohla být v mnohých našich NO dobrým pomocníkem jak v prohlubování, tak šíření evangelia, protože alespoň podle naší zkušenosti vnesla do Žamberka zajímavé a hluboké oživení obzorů naší víry.

Pokud byste někdo měl zájem, rád vám e-mailem pošlu vypracovaný text pobožnosti (ali-ccsh@seznam.cz).

Aleš Toman

Malá teologická úvaha

Dobro a zlo může být shledáváno za relativní, když se vyskytují různé okolnosti v životech každého z nás. Nechci však hájit kriminalitu, která většinou vyplývá ze ziskuchtivosti a touhy po moci.
Východní náboženství však hlásají teorii o převtělování, vkládání a putování duší do dalších životů. Kdyby tohle fungovalo, tak si ten, kdo vede řádný život, přilepší. Ten, kdož nevede řádný život, by si měl pohoršit. Problémem je, že nemůžeme posoudit dobro a zlo na sto procent, vždyť vstupují do hry již zmíněné okolnosti. Veškeré soudy probíhají na základě lidského chápání.
Křesťané nevěří v reinkarnaci, přesto věří v život věčný a ve vysvobození od pozemského zla. Bude se opakovat ve věčném životě situace kolem prvotního hříchu? Kazatelé a duchovní v křesťanských chrámech nás ujišťují, že přijde mnohem spravedlivější systém – věčný život v Ježíši Kristu, který nelze vyvrátit ani rozvrátit. Vše hovoří o jakési stabilitě, jež je podmíněna vítězstvím dobra a lásky. Tím to může končit, ale ve skutečnosti se něco může dít dál. Nedej Bůh, aby se opakoval pozemský scénář selhání lidských pokolení. Musí být určitá záruka, že se očekávaný spravedlivý systém nezhroutí a nepokazí. Máme tomu rozumět tak, že po smrti nebudeme uvažovat a přemýšlet?
Ve skutečnosti budeme považováni za děti pod Boží ochranou. Různé teorie mohou vykazovat kousek pravdy, různé pohledy se mohou křížit, i když se nazývají jinak. Možná to budeme hrát na všechny strany – na stranu pozemskou a nebeskou, na stranu filozofickou a teologickou, přesto by bylo nejlepší, abychom se k sobě chovali hezky, neboť každý z nás má v životě svou roli, úlohu a poslání. ***Václav Kovalčík***

Na čem záleží

Nezáleží na tom, kolik toho vlastníme, ale na tom, zda z toho, co máme, umíme dávat.
Nezáleží na tom, zda se umíme prosadit, ale na tom, zda umíme přemáhat sami sebe.
Nezáleží na tom, kolik máme škol a jaké máme znalosti, ale na tom, jak moudře dovedeme s tím, co máme, hospodařit.
Nezáleží na tom, co děláme, ale na tom, jak to děláme a proč to děláme.
Nezáleží na tom, zda se sami umíme veselit, ale na tom, zda dovedeme radost přinášet jiným.
Nezáleží na tom, zda jsme bojácní a máme strach, ale na tom, zda se chováme tak, jako bychom strach neměli.
Nezáleží na tom, zda se nám utrpení vyhne, ale na tom, zda ho umíme, když přece jen přijde, přijmout.
Nezáleží na tom, zda jsme milováni, ale na tom, zda milujeme jiné a jsme jim požehnáním.
Nezáleží na tom, zda Bůh plní naši vůli, ale na tom, zda se my snažíme uskutečňovat jeho vůli.
Nezáleží na tom, kdy zemřeme, ale na tom, zda jsme připraveni setkat se kdykoli s Bohem. **N. N.**

Z kazatelského plánu

Šestá neděle postní (Palmarum)

Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Král izraelský! Hosanna na výsostech!
Matouš 21,9

První čtení z Písma: Izajáš 50,4-7

Tužby postní:
2. Aby nám dal sílu sebe sama zapřít, svůj kříž pokorně nést a Krista následovat, modleme se k Hospodinu.
3. Aby upřímným pokáním a vnitřní očistou si naše srdce proměňoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:
Bože, Vykupiteli, ve své nekonečné lásce jsi nám poslal svého Syna. On vzal na sebe naše lidství. Svou obětí z nás sňal hříchy a ukázal nám příklad veliké pokory. Dej, abychom se nebáli jít cestou kříže a sdíleli s ním i slávu jeho vzkříšení! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Filipským 2,5-11
Evangelium (Pašije): Matouš 26,14-27,66
Verše k obětování: Žalm 69,21-22
Verš k požehnání: Matouš 26,42

Modlitba k požehnání:
Bože, Vykupiteli, dej, ať přijímání duchovního pokrmu a nápoje posilní naši víru v jistotě, že máme spásu ve smrti a vzkříšení tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 239, 240, 326, 327

Překvapení v klášteře

Z knihy rozhovorů
Viktora E. Frankla
a Pinchase Lapida
Bůh a člověk hledající smysl
Nakladatelství Cesta, Brno, 2011
(www.cestabrno.cz)

Byl jsem tehdy izraelský konzul v Miláně (*hovoří P. Lapide, žid. teolog a religionista, od r. 1955 konzul a atašé izraelské vlády v Miláně; svým veřejným vystupováním se velmi zasloužil o křesťansko-židovský dialog*), když Itálie slavila 10 let od osvobození. Jednoho dne jsem obdržel dopis, podepsaný 27 Izraelci různého původu a povolání, kteří ovšem měli společného jmenovatele: Díky 25 měsícům ve sklepení jednoho františkánského kláštera přežili. A nyní, po deseti letech, chtějí znovu přijet, aby sestrám osobně poděkovali. Píší mi, abych alarmoval média, sám se akce zúčastnil, a tím jí dodal oficiální charakter.
Samozřejmě, jak se řeklo, tak se stalo. Jednoho dne vjel do kláštera v malém městě konvoj. Masivní budova ze 13. století. Představte si ty obrovské kvádry, úzkou bránu, před níž stojí třicet černě oděných řádových sester, uprostřed matka představená, dáma přes sedmdesát let, která špatně vidí, špatně slyší a dvě sestry ji podpírají. Začínají děkovné řeči a oficiality, které si umíte představit. A po dvou hodinách, když to skončí, jdu k matce představené a říkám: ***„Signora, omluvte prosím ten humbuk, ale svět má plno špatných zpráv, možná by někdy lidé měli slyšet i něco pozitivního. A proto tady musí být všichni ti fotografové a novináři, kteří hlučí a píší. Po těchto slovech řekla větu, na kterou nikdy nezapomenu: Řekněte, pane konzule, jste komunisti nebo fašisti?“***
Na to jsem poprvé v životě vůbec neodpověděl. Říkám, *signora, již dvě hodiny tu mluvíme o horském kázání a lásce k bližnímu, o Svaté zemi, o Jeruzalému a o Bibli a vy mi položíte takovou otázku?!*
Nato ta stará dáma zčervenala, zadrhla v řeči a pak ze sebe vysoukala: *„Víte, pane konzule, jsem stará žena, měl byste brát trochu ohled. Tam dole ve sklepě, který jsme vám ukazovali a kde sestry na svých kamnech na hostie dvakrát pekly macesy, aby ti Židé ve sklepě nejen přežívali, ale aby mohli i slavit Pesach – v tom samém sklepě, 600 metrů od kanceláře gestapa, jsme schovávali v roce 1942 komunisty, v letech 1943 až 1945 Židy a 1946 až 1947 fašisty. A já jsem z toho teď celá popletená.”*
Bohu díky, jsou i takoví lidé na tomto světě. Jinými slovy, smysl této dlouhé řeči je: Mluvili jsme o triádě utrpení, viny a smrti, ale jako věřící lidé bychom mohli skončit triádou lásky, naděje a smyslu života, protože to byl vlastně původní záměr našeho dnešního dialogu. Souhlasíte?
Frankl: Ano, absolutně.
Lapide: Tak navrhuji, že skončíme společnou modlitbou, která je připisována rabínu Leo Beckovi a která byla sepsána na sklonku roku 1946. Má v sobě takovou sílu naděje, že by se ji určitě měli naučit mladí lidé:
„Pokoj lidem zlé vůle a budiž konec veškeré pomstě a veškeré touze po potrestání a trestu... Hrůzné činy jsou za hranicemi lidského chápání, je mnoho svědků krve.
Proto, Ó Bože, nepoměřuj spravedlnost jejich utrpením, nepřipočítávej je jejich katům, ale nastol novou spravedlnost.
Přičti všem katům, udavačům a zrádcům k dobru všechnu tu odvahu a duševní sílu těch ostatních, jejich skromnost, důstojnost a tiché úpění při tom všem, naději, která nebyla zdolána, a hrdinské úsměvy, které zvítězily nad slzami, a měj na paměti, Bože, všechny oběti a všechnu jejich lásku. Všechna ta zpustošená, zmučená srdce, jež navzdory všemu zůstala tváří v tvář smrti statečná a plná důvěry.
Všechno toto, Bože můj, by mělo před Tvou tváří sloužit jako výkupné za odpuštění hříchů, aby se znovu zrodila spravedlnost a vzala v potaz všechno toto dobré a nikoliv zlé.
Ve vzpomínce na nepřátele už nesmíme dál být jejich obětí, jejich noční můry a děsy, ale být jejich pomocníky, kteří je osvobodí od zběsilých představ...
Jen to si od nich žádáme: že až to všechno skončí, budeme opět moci žít jako lidé mezi lidmi a na této chudé Zemi bude znovu mír mezi lidmi dobré vůle a pokoj se snese i na ostatní.“

Nad Písmem

Pán nás potřebuje

Mt 21,1-11

Milé sestry a milí bratři,
pokoj vám!
Dva Ježíšovi učedníci poslechli Pána na slovo a šli pro oslátko. Neptali se, co s ním Ježíš zamýšlí. Věděli, že „Pán je potřebuje“, a to jim stačilo.
Když jel Ježíš na oslátku, vítaly ho zástupy lidí. Lidé šli s ním, provolávali mu slávu a dokonce ho přímo označili za proroka: „To je ten prorok Ježíš z Nazareta.“ Cestu vystlali Ježíšovi svými plášti a ratolestmi stromů – dnes bychom před takového příchozího rozvinuli červený koberec.
Uplyne ale jen několik dní a stejné zástupy budou Ježíše posílat na smrt. Ti, co kladli Pánu ratolesti na cestu, mu budou (obrazně řečeno) házet klacky pod nohy. Je to úkon skoro stejný, ale s přesně opačným významem. Jak to má k sobě blízko! Jako v každém vyprávění, i zde se můžeme identifikovat s některými postavami. Můžeme? Umíme být jako ti učedníci? Když nás Pán někam pošle, umíme se sebrat a jít a neptat se kam a proč a na jak dlouho a co bude pak a podobně? Umíme si neklást podmínky – půjdu tam, pokud...? A když už poslechneme, umíme vytrvat? Když se nás na naše počínání ptají lidé, umíme říct „Pán to tak potřebuje“ a myslet to opravdově, a ne jen jako výmluvu? Nebo jsme ten jásající dav? Jak dobře víme, dav je velmi nespolehlivá záležitost. Umí během chvilky obrátit své smýšlení, svůj postoj úplně naruby (pokud tedy dav má něco takového, jako je smýšlení a postoj). Jsme takoví nestálí, jsme takové třtiny ohýbající se podle směru větru? To už si musí každý říct sám.
Ale je ještě jedna možnost: Nejsme tím oslátkem, které nese Ježíše a které učedníci přivedli? Necháme se přivádět k Pánu, abychom mu posloužili bez ohledu na naše zájmy? Nejsme těmi, pro které bylo posláno, aby zde splnili svůj úkol dle vůle našeho Pána?
Nabízím otázky a nenabízím odpovědi, omlouvám se. Zkusme ale být ještě někým jiným, zkusme být tím Jeruzalémem, který otevřel své brány a vpustil Ježíše do svého středu. Ale takovým už zůstaňme. Abychom nebyli naopak tím Jeruzalémem, který zabíjí proroky.
Ať tak, nebo tak – zůstaňme hlavně sami sebou podle obdarování, jaká jsme do života dostali.
Přivítejme Pána Ježíše, buďme přivádějícími i přiváděnými, buďme cele a upřímně jeho. S upřímnou vírou, opravdovou nadějí a nezdolnou láskou. Amen.
Vladislav Pek

Náš Pane,
proměňuj nás neustále
ve své věrné následovníky.
Odpouštěj nám naši častou liknavost a nestálost
a dej nám sílu k upřímné snaze ti sloužit.
Ať svět vidí, že jsi mezi námi živý,
že jsme s tebou v poslušnosti,
ale také v opravdové radosti.
Amen.

A o čem že jsou Velikonoce?

Dokončení ze str. 1

rovat. Vím, že koledování o Velikonocích s křesťanstvím nic společného nemá, ale myslím, že vajíčka barví a daruje snad každý. Ano, dělám to i já, je to prostě rodinná tradice. Bydleli jsme na vesnici a všechny děti chodily koledovat po celé vsi, tak chodily i moje děti a teď si vykoledovat vajíčko přijdou aspoň k babičce a dědovi i naše vnoučata. V obchodech na nás zírají zajíci, králíčci, kuřátka a také beránkové. Z této čokoládové zvířeny kupuji jen ty beránky, abych tak alespoň poukázala malinko na toho Beránka obětovaného. Také jsem vždycky přátelům posílala velikonoční pohlednice. A stále posílám, ale už jen hrstce lidí, protože přece jenom 13 korun za známku se mi zdá jako nehorázná suma. Jenže nákup tohoto artiklu je pro křesťana dosti problematický. Výběr se totiž také soustřeďuje na tu výše zmíněnou faunu, obohacenou ještě o rozkvetlé kočičky a jehnědy a také o řehtačky a pomlázky pletené z proutí, případně je to doplněno ještě pečeným mazancem a haldou všelijakých kraslic.

Ano, tak celorepublikově vypadá velikonoční pohlednice. Je to téměř detektivní práce, vypátrat pohlednici s křesťanskou tématikou. Ale kdo hledá, najde, tak se mi to přece nakonec podaří a já mohu vzpomenout velikonočním pozdravem na ty, které mám ráda a nemohu je o Velikonocích navštívit.

Tak tedy Velikonoce jsou i o posílání pozdravů, koledování, obdarování a navštěvování se. Ano, o Velikonocích, tak jako o Vánocích, se rodiny scházejí kolem stolu. Tedy ty, které fungují. O těch jiných, smutných vztazích dnes také nemluvím. Za ty je však třeba se modlit.

Ještě se musím zmínit o té fázi, která je mezi Vánoci a Velikonocemi a také nedílnou součástí Velikonoc je. Je to doba bezprostředně před Velikonocemi, doba postní, tedy období, v němž se nacházíme právě teď. Přiznám se, že docela přesně nevím, jak s tímto časem naložit, a také vím, že ho většinou neprožiji tak, jak by bylo záhodno. Nedaří se mi omezit stravu na postní jídla, i když alespoň trochu. Bůh mi to odpusť. Je to také důležité, protože to pak navozuje atmosféru k tomu, co má člověk dělat v postním čase především.

Pokání. Toto archaické, starobylé slovo, naprosto zmizelé ze slovníku lidí světa, myslím, ani křesťanům není úplně srozumitelné. Litovat svých hříchů, vyznat je a učinit nápravu. Ano, první dva úkoly lze učinit, ale už není tak zřejmé, jak to, co vznikne z toho, že jsme nějak hříšně jednali a ono to pak mělo nějaké následky, napravit. Mnohdy to ani nelze a pak už zbývá jen upřímná modlitba a prosba o Boží milosrdenství.

I o tom jsou tedy Velikonoce. O snaze člověka vstoupit do těch událostí očištěn, s nadějí v Boží odpuštění.

V postní době by se tedy mělo postit i lidské srdce. Mělo by si dát půst od světských záležitostí, které nám ubírají čas, který bychom měli věnovat častějšímu čtení Písma a rozjímání nad ním. A z toho pak vyplyne i naše snaha o lepší způsob žití. Vždyť přece Slovo Boží nám říká, že se máme způsobem svého života podobat Ježíšovi. Projdeme-li postní dobou čistější, vnímavější ke Slovu Božímu, pak s požehnáním budeme moci prožívat i ten vrchol Velikonoc. Okamžik, kdy se Ježíšovo tělo dotýkalo dřeva naposledy. To je chvíle naprosto zásadního významu pro každého, kdo věří, kdo vírou ve spásnou oběť Pána Ježíše Krista žije. A je to také ta jediná věc, skrze kterou spásy duše může člověk dosáhnout. Sebelepší snaha o dodržování Desatera, sebevíc učiněných skutků lásky nestačí; jsou sice dobré, avšak ne spasitelné. Jedině v bolesti nevinnou Ježíšovou krví zbrocené dřevo kříže je to, čeho se lze v naději na spásu přidržet. A tak postavme se v tiché vděčnosti a zároveň jásavé radosti pod ten kříž. A přijměme požehnání Velikonoc, jímž je podíl na Ježíšově zmrtvýchvstání, které následovalo po Jeho umučení. A o tom tedy jsou Velikonoce. O porážce smrti, o životě věčném. Na tom všem může mít podíl každý z nás, kdo této dobré zvěsti, evangeliu věří. Aleluja! A těšme se na tu dobu poslední, na dobu svatého Ducha, protože jedině jeho mocí můžeme naději na život věčný v sobě udržet až do konce našich pozemských dnů.

Květoslava Červená

PROFESOR REINBERGER *(1914 – 1977)*

Prof. JUDr. Jiří Reinberger se narodil před sto lety 14. dubna 1914 v Brně, v roce 1918 se rodina přestěhovala do Holešova, kde jeho otec vyučoval na reálném gymnáziu a kde se také začalo rozvíjet jeho hudební nadání a talent. Doma u matky, která byla výbornou klavíristkou, získává základy hry na klavír. Poté se zdokonaluje v holešovské klášterní škole u řádových sester svatého Kříže. Na jedenáctiletém studentu holešovského gymnázia první seznámení s varhanami ve filiálním kostele sv. Anny zanechalo hluboký zážitek na celý život.

Studoval hru na varhany u E. Traeglera na konzervatoři a ve studiu kompozice pokračoval u V. Nováka, ve varhanické škole pak soukromě u dalších učitelů. Právnická studia uzavřel v roce 1945 doktorátem. Učil na konzervatoři v Brně a v Praze, od roku 1946 pak na Hudební fakultě pražské AMU jako docent; v roce 1964 byl jmenován profesorem. Jako pedagog vychoval řadu českých i zahraničních varhaníků – např. Václava Rabase, Josefa Rafaje, Josefa Krušinu a další. Stál u vzniku Mezinárodních varhanních kurzů AMU v Praze (1969), které jako obdobné kurzy v Curychu vedl. Zavedl i mezinárodní varhanní soutěže v rámci festivalu Pražské jaro. Koncertoval doma a v zahraničí, téměř ve všech evropských zemích, Kanadě a Japonsku, kde slavil úspěchy interpretací staré české varhanní tvorby i současných skladatelů. Byl vynikajícím interpretem skladeb J. S. Bacha. Působil také jako odborný poradce při stavbě varhan firmy Rieger-Kloss v Krnově a podle jeho návrhu byly postaveny varhany v pražském Rudolfinu. Velmi se zasloužil při prosazování varhan jako plnohodnotného koncertního nástroje v období, které varhanám coby liturgickému nástroji nepřálo.

Celoživotní velkou láskou mého otce ThDr. Viléma Hýbla byla hudba a měl proto řadu přátel v hudebním a kulturním světě, mezi které patřil i prof. JUDr. Jiří Reinberger a operní pěvkyně, sólistka Národního divadla, sopranistka Libuše Domanínská, která letos 4. července oslaví devadesáté narozeniny. Oba umělci přijali pozvání do Husova sboru v Lošticích, kde otec působil, a vystoupili na velmi úspěšném koncertě.

U příležitosti nedožitých stých narozenin si připomínáme tohoto významného varhanního virtuosa, varhanního a varhanářského experta, hudebního pedagoga a skladatele, který se mj. podílel na přípravě televizního seriálu *Varhanní hudba sedmi staletí* a filmu *Československé varhany* a který též vytvořil část obrazové publikace „Varhany v Československu“.

Pavel Hýbl

I naše církev...

Dokončení ze str. 1

týdnech převzaty do rodinné péče. V reakci na mnichovský diktát navštívili v listopadu 1938 Československo Miss Lee a sekretář americké unitářské asociace dr. R. C. Dexter, aby se informovali o stavu naší církve a pomohli jí. Rosalinda Lee při té příležitosti v doprovodu Arnošta Šimšíka a Otto Rutrleho mimo jiné navštívila Dětský domov dr. Karla Farského v Jílovém, pro který opatřila z prostředků vlastní církve a z fondu londýnského starosty finance na přístavbu a vybavení interiéru. Za CČS(H) ji zpět do Londýna doprovodila a o potřebné finanční prostředky žádala předsedkyně naší sociální práce Berta Mildová-Bílková.

Dne 2. prosince 1938 bylo v dětském domově z podnětu Rosalindy Lee umístěno 11 dětí (Gerhard a Elfrida Wolframovi, Soňa Katzanerová, Gertruda Heidlerová, Eleonora a Walter Klemmerovi, Elsa Saligerová, Anna Köhlerová, Harry Moses, Walter Möckel a Hildegarda Häckelová, před Vánoci k nim přibyli ještě Walter Fried a Karel Tandler) německé národnosti, jejichž rodiče pro ně sháněli nový azyl v zahraničí. O Vánocích je zde navštívil vinohradský pomocný duchovní František Roháč, jenž nám o tom zanechal vzpomínku:

Pamatuji si velmi dobře na to, jak o Štědrém dnu 1938, který jsem s těmito dětmi strávil v Jílovém, bylo vědomí i těchto dětí, že mají blíže k československé demokracii než k vlastnímu, pohitlerovštělému národu, základnou blízkosti a dorozumění mezi nimi a našimi dětmi. Byly mezi nimi i děti starší – vedl je šestnáctiletý student – s nimiž jsem tehdy mohl hovořit o možnostech i povinnostech společného boje… Když později péčí Miss Lee, unitářské duchovní, děti, které jsme přijali do Jílového, odjely do Anglie (Anna Köhlerová byla 30. ledna 1939 evakuována do Norska – pozn. autora), hoši, kteří tam dospěli, vstoupili do spojeneckých vojsk. Dva z nich padli jako letci RAF v bitvě o Anglii.

Evakuované děti před domovem v Jílovém

Potřebným dětem sloužil domov po celé období okupace. Nikdy neměly hlad. Když bylo třeba, vždy přišla pomoc. Během Květnového povstání českého lidu, kdy směrem na Prahu proudily německé jednotky, ukrývaly se děti ve štolách zlatých jílovských dolů. Co se podařilo udržet během nacistické okupace, nepodařilo se s příchodem diktatury komunistické. Od 1. 8. 1952 byl Dětský domov dr. Karla Farského přebudován na dům odpočinku pro seniory. Komunistický režim se v této době naplno pustil do boje „o duši dítěte“ a církve patřily k jeho úhlavním nepřátelům.

Na závěr nechť zazní alespoň jedno jméno z těch desítek pečovatelek, hospodyň či přispěvatelů, kteří se o pomoc opuštěným, osiřelým a ohroženým dětem zasloužili. Rád připomínám, že jím je tehdejší vinohradský farář a pozdější první biskup plzeňské diecéze Arnošt Šimšík, který zastával také funkci předsedy Kuratoria Dětského domova dr. Karla Farského v Jílovém. A na úplný závěr ještě slova z výroční zprávy dětského domova za rok 1941: ***Nechvalme, ale pomozme!***

Martin Jindra

Vírou chodíme, ne viděním!

I řekl Hospodin Abramovi:
„Odejdi ze své země,
ze svého rodiště a z domu svého
otce do země, kterou ti ukážu...“
(Gn 12,1)

Říkáme rádi, že Abram je naším otcem víry. Ano, je prototypem židovsko-křesťanské víry, která znamená následovat Boha, aniž víme přesně, co nás čeká. Je to dobrodružství založené na důvěře v toho, kdo nás povolává. Takhle bychom mohli svoji víru učebnicově definovat. Abram uposlechl Boha a vydal se na cestu se svojí ženou Sáraj a svým synovcem Lotem. Vyšel z jistoty do nejistoty, ze známa do neznáma. Netušil, co ho čeká, ale věděl, s kým má tu čest, a to pro něho bylo rozhodující.

V době odluky, která nastává, ale viděná s důsledky a nároky, které na nás klade, můžeme rovnou říct, že už nastala, stojí za připomenutí, kde že ta naše cesta víry začala. Je čas inventury cesty Božího lidu, aspoň pro Česko. Jestli jsme se doposud nudili, odluka znamená konec nudy, jestli jsme byli usazení a zabydlení falešně v nějakých jistotách, odluka znamená konec jistoty a začátek skutečného dobrodružství. Obrazně řečeno, chodit do restaurace nasytit se jídlem, které platí někdo jiný, by dokázal každý (milý český křesťane!) a lákat lidi na jídlo zdarma (milý český duchovní!), to dokáže také každý. Jenže ono to zdarma není, někdo to musel dotovat. Ovšem, duchovní pokrm je opravdu zadarmo, ale ty omáčky kolem toho vyžadují hodně potu. Je třeba zaplatit aspoň barmany a nájem restaurace.

Doposud jsme chodili do té restaurace z víry v dobro s tím, že je to pro nás životně důležité. Co bude teď, když si už musíme platit aspoň barmany a nájem? Zůstaneme a setrváme s tím svým přesvědčením, nebo začneme couvat a vykládat, že my to vlastně nepotřebujeme? Teprve teď se ukáže, jak silná je naše víra, jak silné je odhodlání jít do neznáma, ale za důvěryhodným Pánem Bohem.

Abram, Sáraj, Lot, domov, jmění atd. To jsou motivy pro nás velmi aktuální. Nechme stranou, že dotace nebyla dotací v pravém slova smyslu a možná jsme měli právo na víc. Dotace byla jakousi dividendou za náš kapitál. Ovšem berme fakt, že nám stát vrací kapitál a musíme si poradit sami. Takhle odešel Abram se svým jměním, ale také se ženou a synovcem a také služebnictvem. Takže Abram odešel z otcova domu nejen s kapitálem, ale také se starostmi. Víra není bezstarostné putování za Bohem.

Konečně, Česko, české křesťanství, konečně vycházíš z otcova domova a vydáváš se na vysněnou cestu. Už bylo na čase. Odlukou se církev stává hostem ve vlastní zemi. Koneckonců, církev představuje určitou menšinu. Jak říká s nadsázkou pan profesor Jan Štefan, jednou možná budeme chráněnou menšinou.

Jednou... Zatím jsme menšinou nechráněnou, v očích společnosti nezajímavou, nepřínosnou a neprospěšnou. Známe sami svoji hodnotu a svůj přínos? Jsme necháni svému osudu, svému Bohu. Tedy vzhůru, za samostatností, za svobodou víry, za poslušností Bohu, který zve do neznáma. „Vírou chodíme, ne viděním!“

Leonardo Teca,
farář ČCE v Rokycanech.
Otištěno se svolením autora.

Zprávy

Kněžské svěcení v Čelákovicích

Náboženská obec v Čelákovicích s radostí oznamuje konání slavnostní bohoslužby na Velikonoční pondělí 21. dubna v 9.30 hodin, při které jáhenka Ing. Mira Poloprutská, DiS., přijme svátost kněžského svěcení. Obřad povede ThDr. David Tonzar, biskup pražský. Oslavy velikonočních svátků uzavřeme v 16 hodin koncertem „Velikonoční alleluja“ v podání dívčího souboru staré hudby Alla Breve. **rst**

Smutná zpráva

Oznamujeme, že v sobotu 29. března ve věku 83 let ukončila svou pozemskou pouť naše sestra ve službě Mgr. Věra Bělohradská, farářka Církve československé husitské.

Působila v náboženských obcích Litomyšl a Choceň. Poslední rozloučení se konalo v pátek 4. dubna ve Sboru krále Jiřího z Poděbrad v Poděbradech. Na zesnulou sestru farářku jsme vzpomněli i při nedělních bohoslužbách 6. dubna ve všech sborech Královéhradecké diecéze Církve československé husitské. ***red***

Velikonoce u Mikuláše

- 13. dubna Květná neděle – bohoslužba (se svátostí křtu) v 10 h.
- 17. dubna Zelený čtvrtek – Sederová večeře v 18.30 h.
  Připomínka vyjití z Egypta a poslední Ježíšovy večeře s učedníky.
- 18. dubna Velký pátek, památka utrpení a smrti Páně (pašije) v 15 h.
- 19. dubna Bílá sobota – Vigilie Hodu Božího velikonočního s vystoupením smíšeného sboru v 19 h.
- 20. dubna Hod Boží velikonoční v 10 h, slavnostní bohoslužba (se svátostí křtu a jáhenského svěcení), slouží biskup ThDr. David Tonzar.
- 21. dubna pondělí velikonoční, varhanní koncert v 11 hodin, varhanní skladby přednese prof. Bohumír Rabas a mezzosopranistka Ilona Slavíková. **Š. Musilová**

Velikonoce Na Zderaze

Zveme vás na velikonoční bohoslužby, kdy si společně připomeneme, že Pán Ježíš Kristus zvítězil nad smrtí a otevřel i nám bránu do života věčného. Bohoslužby proběhnou v kostele sv. Václava Na Zderaze, v Praze 2-Nové Město, Resslova 6.

- 17. dubna Zelený čtvrtek v 17 h: biblická večeře, hostem bude emeritní biskupka Jana Šilerová
- 18. dubna Velký pátek v 17 h: čtené pašije
- 20. dubna Hod Boží velikonoční v 9.30 h: bohoslužba, káže bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta, Th.D.

Emanuela Blažková, farářka

Z programu Many

17. dubna 18 h – Velikonoční biblická večeře. Stolování po židovském způsobu s hodem beránka a nekvašenými chleby. Přijďte prožít atmosféru biblického stolování s pokrmy inspirovanými Knihou knih. **red**

Pozvání do Blanska a do Vyškova

- Po úspěšných opravách kostela v blanenské NO, restauraci vzácných ikon, výměně střešní krytiny i instalaci nových zvonů a varhan se nyní podařilo dokončit za pomoci dotace města projekt farního sálu na zahradě při sboru. Při této příležitosti zveme na velikonoční neděli 20. dubna od 9 hodin do sboru na slavnostní setkání. Pozvání přijal brněnský br. biskup Juraj Jordán Dovala i místostarosta města.

- Zveme také do NO ve Vyškově při příležitosti instalace nových varhan. Rozezvučí se na velikonoční neděli 20. dubna ve 14.15 h ve vyškovském kostele, Masarykovo náměstí 15. Nové varhany požehná náš brněnský bratr biskup Juraj Jordán Dovala. Po dlouhém úsilí se podařilo zrealizovat sen našich předků. Na kostelním kůru byly postaveny dvoumanuálové varhany s pedálem, plně elektronické. Jejich autory jsou otec a syn Mlnaříkovi z Kolína. Přijďte si poslechnout krásný zvuk varhan v nádherné akustice kostela.

Velikonoce v Blansku

O velikonočních svátcích se setkáme:

- na Květnou neděli 13. dubna v 9 h,
- na Zelený čtvrtek 17. dubna v 17.30 h, k pesachové slavnosti v 19 h.
- 18. dubna v 17.30 h - křížová cesta, úcta kříže, pašije, adorace.
- na Bílou sobotu 19. dubna ve 20 h slavnost zmrtvýchvstání Páně, křty dospělých.
- na Velikonoční neděli 20. dubna v 9 h. Hod Boží, hlavní svátek Velikonoc, první večeře Páně pro dospělé, požehnání pokrmů.
- na Velikonoční pondělí 21. dubna v 9 h pouť s učedníky do Emauz, kostelní pomlázka.

Na viděnou s vámi se těší váš farář Martin Kopecký. **red**

Koncerty u sv. Mikuláše

- **14. 4. - 14 hodin**
  Benefiční koncert - zdarma
- **14. 4. - 20 hodin**
  Od baroka k jazzu
  Prague Brass Ensemble
- **15. 4. - 17 hodin**
  Händel, Mozart, Telemann, Bach
- **15. 4. - 20 hodin**
  Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
  Vivaldi Orchestra Praga
- **16. 4. - 14 hodin**
  Benefiční koncert - zdarma
  Heritage Christian School Concert Choir (USA)
- **16. 4. - 17 hodin**
  Vierne, Händel, Mozart, Schubert
- **16. 4. - 20 hodin**
  Koncert pro varhany a orchestr
  Camerata Pragensis Orchestra
- **17. 4. - 17 hodin**
  Koncert pro varhany a orchestr
- **18. 4. - 20 hodin**
  Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
  Vivaldi Orchestra Praga
- **19. 4. - 17 hodin**
  Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
  Vivaldi Orchestra Praga
- **20. 4. - 17 hodin**
  Bach, Mozart, Franck, Caccini
  Canto Corno e Organo
- **20. 4. - 20 hodin**
  Bach, Schubert, Mozart, Gounod
  Consortium Pragense Orchestra

Z ekumeny

WJC - Světový židovský kongres

je mezinárodní organizace a federace židovských komunit a organizací. Byl založen roku 1936 v Ženevě s cílem „sjednotit židovský lid a mobilizovat svět proti nacismu“ a jedním z jeho proklamovaných cílů je „bránit práva, status a zájmy Židů a židovských komunit.“ Sídlí v New Yorku, kromě něhož však má zastoupení v mnoha světových metropolích. Dne 20. března přivítal generální tajemník Světové rady církví Dr. Olav Fykse Tveit zástupce této organizace ve svém úřadě při příležitosti znovuotevření kanceláře Světového židovského kongresu v Ženevě. Světová rada církví se snaží o kontinuální udržení mezináboženského dialogu, mj. i s církvemi oblasti Středního východu. Během setkání se diskutovalo o možnostech budoucí spolupráce v souvislosti s xenofobními útoky a akcemi, které se v současné době dějí v některých částech Evropy. Generální tajemník Tveit vyjádřil přání věnovat se společně tématu morálních výzev, kterým svět čelí v souvislosti s putováním za mírem a spravedlností, což je téma SRC pro aktuální období.

Podle KEC

Majetkové narovnání státu s církvemi

Společné prohlášení předsedů České biskupské konference, Ekumenické rady církví v ČR a Federace židovských obcí v ČR k ukončení práce expertní skupiny zástupců ČSSD, hnutí ANO a církví a náboženských společností.

Předsedové České biskupské konference, Ekumenické rady církví v ČR a Federace židovských obcí v ČR děkují všem členům expertní komise za práci, kterou během jejího fungování vykonali. Plně akceptují výzvu církevní části komise směrem k vládě ČR, aby ve věci kooperativní spolupráce bylo dalším krokem společné jednání na úrovni představitelů moci výkonné. Tímto současně považují jednání o zákoně č. 428/2012 Sb. za uzavřené.

Předsedové České biskupské konference, Ekumenické rady církví a Federace židovských obcí jsou přesvědčeni, že nyní je třeba jednat o budoucnosti, ve které jsou církve a náboženské společnosti připraveny pomáhat ve všech oblastech života společnosti i jednotlivce.

V Praze dne 28. března 2014

Za Českou biskupskou konferenci: předseda - kardinál Dominik Duka

Za Ekumenickou radu církví v ČR: předseda - Daniel Fajfr

Za Federaci židovských obcí v ČR: předseda - Petr Papoušek

Katolické dny 2014 v Řezně

Od 28. května do 1. června 2014 se již po 99. konají Katolické dny, tentokrát v Řezně – v jednom z nejstarších měst Německa s bohatým duchovním a kulturním dědictvím. Symbolem města na Dunaji je Kamenný most. Také Katolické dny 2014 se budou nést ve znamení sbližování, neboť cílem je v souladu s mottem „Stavět mosty s Kristem“ společně budovat mosty. Jeden z těchto mostů má posílit vztahy mezi Německem a Českou republikou. Katolické dny působí také na společnost. Zatímco se náboženství stále více stává soukromou záležitostí, zde se setkávají lidé se zájmem o aktuální politické a společenské výzvy a hledají cesty, jak utvářet svět na základě své víry. Katolické dny působí ale také na církev. Papež František tuto ideu církve působivě přibližuje ve svém pontifikátu, když církev vybízí, aby se vydala „na periferie“. Stavět mosty znamená přistupovat k lidem s veškerou otevřeností a láskou. Znamená to obrátit pozornost tam, kde panuje bída a utrpení, zasazovat se o spravedlivý a solidární svět a vyhledávat dialog v církvi, s křesťany jiného vyznání a kultury, jakož i s těmi, kteří nejsou v řadách věřících. Vítán je každý, bez ohledu na věk, postavení a přesvědčení. Proto se sem sjíždějí desetitisíce lidí z Německa, Evropy i z celého světa, aby se společně zúčastnily bohoslužeb, žily podle evangelia, diskutovaly, zpívaly, doufaly a podílely se na stavbě mostů k novým břehům v církvi i ve světě. Nenechte si ujít oslavu tohoto svátku dialogu a víry.

Výběr z programu: Proběhnou velké pódiové diskuse: Stěžejním tématem bude 25. výročí sametové revoluce (1989). Jak to v současné době vypadá s vytvářením mostů mezi východem a západem a se sjednocením Evropy? Jak se vyvíjí soužití Čechů a Němců? Na toto téma jsme oslovili celou řadu odborníků z České republiky, například bývalého komisaře EU V. Špidlu a bývalého ministra zahraničí K. Schwarzenberga. Další program Katolických dnů je rozdělen do devíti center s různým tematickým zaměřením. Pro návštěvníky z ČR je zajímavé zejména centrum „Globální odpovědnost a evropské sousedství“. Sobotním tématem budou „Česko-německé skutečnosti. O životě vedle sebe a spolu podél hranice“, mimo jiné s biskupem Plzeňské diecéze Františkem Radkovským. Kromě toho se ve stanové kapli sv. Nepomuka v prostorách univerzitního kampusu uskuteční řada rozhovorů s významnými českými duchovními: čtvrtek, 16.30: „Češi a Němci: co nás spojuje – co nás dělí“ – biografický rozhovor s ministrem kultury České republiky Danielem Hermanem, pátek, 11.00: „Pastýř na kamenitém poli“ s biskupem Františkem Radkovským, sobota, 11.00: „Být křesťanem v sekularizovaném prostředí“ – o církevní situaci v České republice s teologem Tomášem Halíkem, sobota, 17.00: „Od vězně ke kardinálovi“ s kardinálem Dominikem Dukou. V „Centru vzdělávání a věda“ bude Tomáš Halík společně s německým filozofem Christophem Türckem diskutovat na téma „Učit se od ateismu?“. V „Centru mládež“ se představí Koordinační centrum česko-německých výměn mládeže – Tandem. Bohoslužby: téměř 100 bohoslužeb bude zdrojem impulzů a orientace a vytvoří most k Bohu. Obzvlášť působivá je „Noc světel“ v pátek večer za účasti bratří z Taizé. Z kultury: pestrý program přinášející duchovní hudbu, hudbu 20. století, rock, pop, výstavy, nejrůznější prohlídky, kabaret či literární čtení.

Dle webu http://www.katholikentag.de/268esky.html

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Velikonoční osmisměrka

M	O	D	L	I	T	B	A	J	V
K	M	Á	R	CH	Z	H	E	U	E
S	A	V	Í	R	A	R	Ž	Č	L
Í	P	L	E	J	P	O	A	E	E
E	I	Á	I	Č	Ř	B	Š	D	R
J	L	D	S	CH	E	O	K	N	A
I	Á	J	L	A	N	Ř	E	Í	D
Š	T	É	Ž	Í	Í	I	E	K	A
A	B	V	V	Ž	K	Í	L	S	O
P	Í	N	E	Š	Í	Ř	K	Z	V

hrob
chléb
chrám
Jidáš
kalich
kříž
modlitba
oslík
pašije
Pilát
spása
učedník
večeře
velerada
víno
víra
vzkříšení
zapření
zrada

Řešení z minulého čísla: Kdo věří ve mne.

Jana Krajčiříková

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321
Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktoři: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9
Předplatné: F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklamace: A.L.L. production: tel. 234 092 866, e-mail: martina.machackova@predplatne.cz